

VIVALDI: LES QUATRE ESTACIONS

EL SO ORIGINAL. JORDI SAVALL

ANTONIO VIVALDI (Venècia 1678 – Viena 1741)

SONETS DE LES QUATRE ESTACIONS

Traducció de Josep Pedrals

LA PRIMAVERA

I. *Allegro*

Som a la primavera i els pardals
la reben, riallers, amb cant cofoi
mentre amb el respirar del ventijol
flueixen fonts en mormoleig suau.

Cobreixen l'aire uns núvols infernals,
proclamen la tempesta amb llamps i trons,
i quan, més tard, amaina, de bell nou
els ocellets reprenen el seu cant.

II. *Largo e pianissimo*

Llavors, sobre el coixí florit dels prats,
sota el brogit d'un dolç fullam frondós,
dorm el cabrer amb el seu gos al costat.

III. *Allegro*

Sona un sac de gemecs encantador
i, al cel primaveral encimbellats,
dansen festius les nimfes i el pastor.

L'ESTIU

I. *Allegro mà non molto – Allegro*

En la dura estació que el sol encén,
home i ramat llangueixen i el pi crema.
Projecta enllà, el cucut, la seva veu,
canten la tórtora i la cadenera.

Bufa agradablement vent de ponent
però la tramuntana hi busca brega;
i plora el pastoret, perquè ja es tem
que el seu destí depèn de la tempesta.

II. *Adagio – Presto – Adagio*

Desperta els membres lassos del repòs
la por d'uns llamps i trons. Cal amagar-se!
Borinen enfurits els borinots.

III. *Presto*

Ai, la dissort confirma la desgràcia:
decapitant espigues i llavors,
el cel fulmina el món amb calamarsa.

LA TARDOR

I. *Allegro – Allegro assai*

Celebra el camperol amb balls i cants
de la felicitat collita el bell plaer,
i amb el licor de Bacus abundant
els gaudis se li tornen somnolents.

II. *Adagio molto*

Tothom a celebrar es va abandonant
perquè és tan temperat, aquell aïret...
I l'estació convida tants i tants
a gaudir de l'amable ensoïment.

III. *Allegro*

Els caçadors, a l'alba, van de caça
amb armes i llebrers, al so dels corns,
La fera fuig. Li segueixen el rastre.

I quan, cansada de persecucions,
ferida, planta cara a l'amenaça,
és, finalment, quan la fan presa i mor.

L'HIVERN

I. *Allegro non molto*

Entre les neus gelades, tremolant,
sota el sever bufar d'un hòrrid vent,
córrer picant de peus a cada instant
i, pel fred excessiu, petar les dents;

II. *Largo*

Vora del foc els dies quiets, contents,
mentre la pluja a fora fa un gran bany.

III. *Allegro – Lento*

Caminar sobre el gel a pas molt lent
per por de caure en el lliscant parany;

girar-se i rodolar i trobar-se a terra,
i altre cop dret passar pel gel fent via
procurant de no fer-hi cap esquadra.

Sentir, per entre portes obstruïdes,
com entren tots els vents a moure guerra:
L'hivern... I tot i així, quina alegria!